

[Tove Jørgensen.]

er enig med mig i, at den gruppe, det rammer, er en gruppe, der i forvejen er meget hårdt fysisk og psykisk belastet, og at det ville være synd, om den ikke fra samfundets side blev hjulpet i et sådant omfang, at man kunne lette dens situation. Derfor håber jeg, at jeg må betragte ministerens svar som et løfte om, at der vil blive givet en nærmere præcisering i cirklæret.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Bodil Liventhal* (CD) til indenrigsministeren:

»Hvad agter ministeren at foretage over for de forsømmelser og overtrædelser af lov om sindssyge personers hospitalsophold, § 8, stk. 1 og 2, der finder sted på de psykiatriske afdelinger, ved at man undlader at fastholde i behandling børn og unge, der er kommet ud i narkotikamisbrug?«

(Spm. nr. 53).

Skriftlig begrundelse.

Et årelangt kendskab til en ansvarsløs behandling af børn og unge, der er kommet ud i narkotikamisbrug, har vist, at mange af disse patienter har været indlagt i korte perioder indtil 20–30 gange og i dag er så psykisk syge og hjælpeløse, fordi en lægelig behandling aldrig er blevet gennemført, og spørgsmålet er, om ikke der i alle disse tilfælde er udvist grov forsømmelse ifølge loven, hvori der i § 8, stk. 1, står: »Når den behandlende læge skønner, at udskrivning er uforsvarlig, enten fordi patienten er farlig for sig selv eller for andre, eller fordi udskrivning væsentligt vil forringe udsigterne for patientens helbredelse, skal udskrivning nægtes.«

Første næstformand (Grete Hækkerup):

Spørgsmålet vil blive besvaret af socialministeren.

Socialministeren (Eva Gredal):

Jeg vil allerførst understrege, at anvendelsen af den citerede bestemmelse i loven om sindssyge personers hospitalsophold forudsætter, at vedkommende patient er sindssyg. Det synes spørgeren ikke helt at have lagt til grund for sit spørgsmål. Det drejer sig tilmed kun om ret få tilfælde, hvor unge stofmisbrugere har sympto-

mer på sindssyge, således at disse enten udgør fare for sig selv eller for andre eller udsigterne for helbredelse væsentligt vil forringes, hvis indlæggelse ikke finder sted.

Kontaktudvalget vedrørende ungdomsnarkomanien har i øvrigt ved en forespørgsel i 1970 til samtlige psykiatriske sygehuse og afdelinger fået bekræftet, at tvangsmæssig behandling af unge stofmisbrugere i almindelighed findes at være en lidet ønskværdig ting set ud fra et behandlingsmæssigt synspunkt, idet en positiv behandlingsmotivation erfaringsmæssigt har vist sig at være af afgørende betydning for et gunstigt forløb af behandlingen og for en derpå følgende varig social integration i vores samfund. Denne opfattelse har indenrigsministeriet bl. a. tilsluttet sig i august 1976 i et svar til statsrevisorerne i forbindelse med deres kritik af udgifterne til bekæmpelse af ungdomsnarkomanien.

Da det således fra lægeligt hold er tilkendegivet, at behandlingen af unge stofmisbrugere overvejende bør ske uden tvangsforanstaltninger, og da de hjemlede muligheder for tvangsmæssig anbringelse i øvrigt anses for tilstrækkelige, findes det ikke, at der er udvist det, spørgeren i sin begrundelse kalder ansvarsløs behandling og grov forsømmelse ved administrationen af den pågældende bestemmelse eller at denne i øvrigt er overtrådt.

Jeg skal derfor på indenrigsministerens vegne sige, at han ikke ønsker at foretage sig yderligere i sagen.

Bodil Liventhal (CD):

Det er en historisk kendsgerning, at psykiatere har befattet sig med narkomaniproblemer i hvert fald igennem 100 år. Morfinismen blev første gang beskrevet i 1871, og mange eksperter på dette område inden for psykiatrien mener, at en tilbageholdelse i behandling i et lukket miljø er nødvendig på grund af risikoen for tilbagefald. Disse eksperter mener, at hospitalsopholdet bør vare mindst 6 måneder og ofte op til et år. Hvorfor bliver disse eksperter ikke hørt? Hvorfor er det kun en minoritet af selvbestaltede såkaldte eksperter, der kommer til orde i hele spørgsmålet om narkomanibehandlingen?

Når man gennem flere år har oplevet, hvor lemfældigt mange af vore læger omgås lov om sindssyge personers hospitalsophold, hvorunder mange inden for børne- og ungdomsnarkomani hører, kan man ikke lade være med at spørge, om ikke der i uhyggeligt mange til-